

РЕШЕНИЕ

№ 15772

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **965** по описа за **2026** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на директора на областна дирекция по безопасност на храните- С. град чрез адвокат Б. срещу решение без номер от 09.09.2024 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 10016/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 1 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 259/25.11.2020 г. издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните-С. град. От СРС е постановено и Определение № 832/24.02.2025 г., с което решението е допълнено в частта за разноските на основание чл. 248 от ГПК, като на „Хоспис голямата къща“ ЕООД са присъдени разноски за всички съдебни инстанции.

С оспореното НП на „Хоспис голямата къща“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4 000 лв. за нарушение на 23, ал. 1 от Закона за храните, на основание чл. 128, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 3 от Закона за храните

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, тъй като в АУАН и НП се съдържа ясно описание на установеното нарушение. Твърди се, че нарушението е безспорно доказано, поради което законосъобразно е наложена имуществена санкция. Моли се решението на СРС да бъде отменено. Претендират се разноски за две съдебни инстанции.

По времето на проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Б., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски за две

съдебни инстанции.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адв. П., който оспрова жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел, че при извършена проверка на 08.07.2020 г. в обект разливна, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Хоспис голямата къща“ ЕООД, е констатирано, че в обекта се предлага готова кулинарна продукция от кухня майка - кетъринг, без удостоверение за регистрация - нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗХ.

Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № 0061164/08.07.2020 г.

Съставен е АУАН № 2001498/09.07.2020 г.

Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че в АУАН и НП не е описано, че санкционираното дружество е бизнес оператор, като това представлява съществено процесуално нарушение, поради което е отменил процесното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, на 17.09.2024 г. Жалбата е изпратена на 01.10.2024 г., чрез СРС, вх. № 308374, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в

настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80, ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 08.07.2020 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 08.01.2025 г.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, но по делото не са представени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение за производството пред касационната инстанция, а единствено пълномощно за процесуално представителство, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 09.09.2024 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 10016/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 1 състав.

Решението е окончателно.